ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Ριχάρδου Ἐορ. Σαβὰζ

(Ἱστορία Περιπετειῶν ἀγωνίας καὶ τρόμου)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς Ἄρθουρ Λένοξ ταξειδεύει στὴ Ρωσσία τὴν ἐποχὴ τῆς δράσεως τῶν μηδενιστῶν, ἐποχὴ μεγάλων κινδύνων καὶ τρομερῶν γιὰ τὸ καθ' ἕνα. Ἔχει βγάλει διαβατήριο δικό του καὶ τῆς κυρίας του, μὰ ἡ κ. Λένοξ μένει τὴν τελευταία στιγμὴ στὸ Παρίσι. Ὁ Λένοξ φθάνει στὸ Ρωσσικὸ ἔδαφος ὅταν τοῦ πέφτει δίπλα μιὰ ὡραιοτάτη νεαρὰ κυρία καὶ τὸν ἱκετεύει νὰ τὴν παραλάβῃ μαζύ του ὡς σύζυγόν του, ἐφ' ὅσον δικαιολογεῖ τὸ τοιοῦτον τὸ διαβατήριό του. Ὁ Λένοξ δέχεται ἐν τέλει, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ἄγνωστη κυρία τοῦ ἐξήγησε πῶς θὰ τὸν ἄφηνε στὴ Βίλνα, ὅπου τὴν ἀνέμενε ὁ σύζυγός της, ὁ Δίκ Γκαίνς παληὸς φίλος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Λένοξ. Ὁ Λένοξ τ' ἀκούει ὅλα αὐτά, τὰ πιστεύει, καὶδὲν τὰ πιστεύει, ἐλπίζει καὶ μετανοεῖ διότι ἐδέχθη νὰ παραλάβῃ μιὰ ἄγνωστον ὡς συζυγό του, τρέμει στὴ σκέψι ὅτι δυνατὸν ν' ἀνακαλυφθῆ καὶ νὰ σταλῇ στὴ Σιβηρία γιὰ τὴ πράξι του, ἀποπειρᾶται νὰ τὸ σκάσῃ καὶ πάλιν γιὰ τὸ γερμανικὸ ἔδαφος, μὰ δὲν τὸ ἀφήνουν, βρίσκεται πάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα... Καὶ πράγματι ἀπότοῦσημείου αὐτοῦ ἀρχίζουν αἱ τρομεραί του περιπέτειαις καὶ αἱ φρικώδεις τοῦ ἀγωνίαι. Ἡνώθη ἐπιπολαίως μὲ μίαν ὡραίαν Σειρῆνα καὶ πληρώνει τὴν ἐπιπολαιότητά του αὐτὴν σκληρά.

— Τὸ διαβάτηριό σας γιὰ νὰ φύγετε ἀπὸ τὴ Ρωσσία! μοῦ φώναξεν ὁ φρουρός.

— Φυσικὰ δὲν ἔχω διαβατήριο διὰ νὰ φύγω, ἀπήντησα γαλλιστί. Μὲ εἴδατε ὅτι ἦλθα ἐδῶ πρὸ ἑνὸς τετάρτου ἀπὸ τὸ Βερολῖνον. Θέλω νὰ φύγω πάλιν μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο. Λησμόνησα ἕνα δέμα ποὺ μοῦ εἶναι χρήσιμο καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀφήσω, τοῦ ἀπήντησα

— Χωρὶς διαβατήριο σᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν χώρα τοῦ Τσάρου, μοῦ εἶπε μὲ εὐγένειαν ὁ φρουρός.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγω. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ χάσω.

Τὸ ἔβλεπα καὶ μόνος μου ὅτι ἦταν ἀδύνατον. Αἱ ξιφολόγχαι δύο φρουρῶν ποὺ παρουσιάσθησαν μοῦ τὸ ἔλεγαν καθαρά.

— Κ'ριε, τὸ πρᾶγμα μπορεῖ νὰ οἰκονομηθῇ, εἶπεν τέλος ὁ Κέρβερος.

Ἐγύρισε καὶ μίλησε σ' ἕναν ὑπάλληλον τῆς ἄλλης πλευρᾶς καὶ σὲ λίγο ἦλθεν ὁ ὁδηγὸς τοῦ τραίνου μὲ τὸ ὁποῖον ἐταξείδευσα ἀπὸ τὸ Βερολῖνον καὶ ἐστάθηκε μπρός μου, ἀλλὰ στὸ Γερμανικὸ ἔδαφος.

— Ἂν θέλῃ ὁ κύριος νὰ μοῦ παραστήσῃ πῶς εἶναι τὸ δέμα, θὰ τὸ εὕρω ἐγώ, εἶπεν ὁ ὁδηγός, καὶ τό στέλλω στὴν Πετρούπολι.

Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικὰ παρὰ νὰ λέγω ψέμματα μέχρι τλέους. Ἔδωσα περιγραφὴν τοῦ φανταστικοῦ δέματος, τὴν διεύθυνσίν μου καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ τὸ στείλῃ γρήγορα. Γιὰ νὰ διώξω δὲ κάθε ὑποψίαν ἔβγαλα καὶ τοῦἔδωσα ἕνα τάλληγερμανικόν.

— Ὁ κύριος μπορεῖ νὰ μένῃ ἥσυχος. Μετὰ εἰκοσιτέσσαρες ὧρες, μόλις φθάσῃ στὴν Ἀγγλικὴν ἀποβάθραν ἀριθ. 5 τῆς Πετρουπόλεως θὰ τὸ λάβῃ, μοῦ ἀπήντησεν ὁ ὁδηγὸς χαρούμενος γιὰ τὸ δῶρο μου.

— Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν καλωσύνη σας, εἶπα ἐγὼ μειδιῶν ἐνῷ μέσα μου καταριώμουνα τὸν Ρῶσσο φρουρόν, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔκλεισε τὸν δρόμο.

Κατόπιν ἐγύρισα στὸ ρεστοράν. Χωρὶς νὰ θέλω ἔπρεπε νὰ καθίσω πάλι στὴ πρώτη μου θέσι κοντὰ στὴ συνένοχόν μου καὶ νὰ παίξω μέχρι τέλους τὴν κωμωδίαν αὐτήν.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνα κακὸ προαίσθημα μ' ἔπιασε. Ἡ κωμωδία θὰ μετεβάλλετο σὲ τραγωδία, γιατὶ ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη ταραχή, τώρα μ' ἔτυπτε φοβερὰ ἡ συνείδησίς μου. Τί θὰ ἔλεγεν ἡ σύζυγός μου στὸ Παρίσι, ἂν ἔφθανε σ' αὐτιά της ἡ περιπέτειά μου αὐτή; Τὰ γαλανά της μάτια θὰ ἔβγαζαν φλόγες ὡρισμένως ἂν ἔβλεπεν ὅτι ἐπιτρέπω σὲ ἄλλην γυναῖκα νὰ λαμβάνῃ τὸν τίτλο της, τὴν θέσιν της στὸ πλευρό μου, χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησιν ἐκ μέρους μου... Καὶ τώρα θυμοῦμαι τὰ τελευταῖα της λόγια σάν μὲ ἀπεχαιρέτισεν ὅταν ἔφευγα.

— «Καλέ μου, Ἄρθουρ, μὴ ξεχνᾷς ὅτι εἶσαι εὐαίσθητος. Μὴν ἀφίνεις νὰ σὲ σύρῃ σὲ παγίδας ὁ στρατιωτικὸς ἱπποτισμός σου. Φυλάξου ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα θηλυκά. Θυμήσου πῶς σ' ἔπιασαν γιὰ λαθρέμπορο σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο κατὰ τὸ τελευταῖο μας ταξεῖδι στὴ Ν. Ὑόρκη, γιατὶ ἀπὸ τὴν εὐγένειά σου δὲν μπόρεσες ν' ἀρνηθῇς, στὸ τελωνεῖο, τὸν βραχίονά σου σε μιὰν ὥμμορφη Γαλλίδα μοδίστρα, ἡ ὁποία σοῦ ἔδωσε νὰ τῆς κρατήσῃς ἕνα δέμα μὲ λαθραῖα. Θυμήσου τὶ ἔγραψαν ἡ ἐφημερίδες γιὰσένα».

Ἐδῶ ὅμως βρισκόμουνα σὲ πολὺ δυσάρεστη θέσι. Στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἡ τιμωρία τοῦ λαθρεμπόρουεἶναι ἐλαφρά. Ἀλλὰ στὴ Ρωσσία ἡ τύχη αὐτοῦ ποὺ φέρει πλαστὸ διαβατήριο εἶναι φοβερή.

Ἐλεεινολογοῦσα τὸν ἑαυτό μου καὶ ὅταν προχώρησα γιὰ τὸ τραπέζι εἶδα ὅτι ἡ Ἑλένη ἐκύτταζεπροσεκτικὰ καὶ ἀνήσυχα τὴν πόρτα. Ἂν καὶ κουβέντιαζε μὲ τὸν συνταγματάρχην ἀνακουφίστηκε ὅταν κάθισα κοντά της. Ἡ ὄρεξίς μου εἶχε κοπῇ, ἀλλ' ἡ ἀνησυχία μοῦεἶχε φέρει δίψαν. Μὲ μανία τότε ἔπεσα στὸ κονιάκ.

Ἡ πλαστὴ τρυφερότης τῆς ὑποθετικῆς συζύγου μου ἦτο τελεία. Ἔπσιζε καλὰ τὸν ρόλον της καὶ μόλις ἐμπῆκα μὲ ρώτησε :

— Ἀγαπητέ μου Ἄρθουρ, ποιὰ σιδηροδρομικὴ δυσκολία σὲ ἐχώρισεν ἀπὸ μένα καὶ ἀπό τὸ φαΐ σου ;

Ἐγὼ τῆς ἀπήντησα :

— Ἐφρόντισα γιὰ τὰ πράγματά μας καὶ γιὰ χωριστὸ διαμέρισμα στὸ τραῖνον, ἀγάπη μου.

Ὁ φιλάρεσκος ἀξιωματικός, ἀφοῦ μὲ ἤκουσε, μοῦ εἶπε μὲ τὴν εὐγενῆ ἐκείνη προθυμίαν ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς ἀριστοκράτας Ρώσσους, νὰ μὴν ἀνησυχῶ. Θὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησι νὰ ταξειδέψῃ μὲ τὸ τραῖνο μαζί μας γιὰ λίγο, χάριν μιᾶς ἐπιτηρήσεως στὴν περιφέρειά του, κι' ἔτσι θὰ μᾶς παράσχῃ κάθε εὐκολίαν νὰ μὴ στενοχωρηθοῦμε. Μάλιστα εἶχε φροντίσει γιὰ τὴ σύζυγό μου καὶ γιὰ μένα καὶ μᾶς ἠῦρε τὸ καλλίτερο διαμέρισμα τῆς ἁμαξοστοιχίας. Μία του λέξις θὰ μᾶς ἐξησφάλιζε τὰς μεγαλειτέρας περιποιήσεις. Κατόπιν μᾶς εἰρωνεύθηκε γιὰ τὴν ἀνησυχία τῆς κυρίας, ἡ ὁποία ἀφ' ὅτου ἄφησα τὸ τραπέζι μόλις ἄκουγε βήματα ἐσηκώνετο μία καὶ δύο φορὲς γιὰ νὰ δῇ τὶ γίνομε καὶ ποῦ πήγα Τὴν παρατήρησίν του αὐτὴν ἔκλεισε μ' ἕνα ἐρωτικὸ δίστιχο καὶ προσέθεσε γελῶντας :—«Κάνετε, ὑποθέτω τὸ γαμήλιον τοξεῖδι σας ;» Σὺν χρόνως δὲ ὕψωσε τὸ ποτῆρι του γιὰ νὰ πίῃ εἰς ὑγείαν τῆς κυρίας.

Ἡ προστατευομένη μου κοκκίνισε, μοῦ χαμογέλασε καὶ εἶπεν :

— Ὤ, συνταγματάρχα ! Εἴμαστε παντρεμμένοι χρόνια καὶ χρόνια τώρα !

— Τότε μπορῶ νὰ συγχαρῶ τὸν κύριον, εἶπεν ὁ Ρῶσσος γιὰ τὴν ἐκλογήν του. Ἐνυμφεύθη πραγματικῶς ἕνα ἄγγελον.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ συνταγματάρχης ἀναστέναξε.

Ἐξήλευε κατὰ τὰ φαινόμενα τὴ θέσι μου, ἀλλὰ τὸ ὡραῖο πλάσμα ποὺ τὸ ἐφαντάζετο γιὰ γυναῖκα μου, τόσο κοκκίνισε καὶ τὰ ἔχασεν ὥστε ὁ Ρῶσσος φώναξε :

— Μὲ κοροϊδεύετε· αὐτὰ τά ξεροκοκινίσματα τὰ βλέπει κανεὶς μόνον στοὺς νεονύμφους. Κατόπιν γιὰ νὰ μοῦ αὐξήσῃ ἴσως τὴ στενοχωρία μου προσέθεσε :

— Πηγαίνετε στὴ Πετρούπολι, ὑποθέτω χάριν τῆς ἐποχῆς. Ἐλπίζω νὰ σᾶς συναντήσω ἐκεῖ αὐτὸν τὸν χειμῶνα.

Ἡ προστατευομένη μου ἀπήντησε μόνον μὲ τὸ βλέμμα ἐνῷ ἐγὼ ἀνεστέναζα.

— Θεέ μου, σκεπτόμουν τί θὰ γείνῃ ἂν ὁ συνταγματάρχης θελήσῃ νὰ μείνῃ στὸ τραῖνο ! Κρῦος ἱδρῶτας μὲ ἔλουσε. Πῶς θ' ἄφηνα τὴν κυρίαν στὴν Βίλνα, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇ ; Ὁ πρῶτος κωδωνισμὸς γιὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ τραίνου ἐχτύπησεν ἔξαφνα. Ὁ νέος ἀξιωματικὸς φίλος ἐσηκώθηκε, ἔκανε ὑπόκλισιν πρὸ τῆς κυρίας μου καὶ ἐξῆλθε.

Ὅταν ἔφυγεν ὁ συνταγματάρχης ἐγύρισα πρὸς τὴν κυρίαν καὶ μὲ ὕφος σοβαρὸν ἐψιθύρισα.

—Ἀγαπητή μου κυρία, ἡ θέσις μου ἔγινε πολὺ δύσκολη Ἀφῆστε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο νὰ νομίζῃ πῶς θὰ πᾶμε στὴ Πετρούπολι. Ἂν μάθῃ ἢ ἰδῇ πῶς βγαίνετε στὴ Βίλνα ποὺ βρίσκεται ὁ σύζυγός σας καθὼς λέτε—θὰ ὑποψιασθῇ.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, μοῦ εἶπεν ὁ θηλυκὸς αὐτὸς διάβολος. Δὲν εἶμαι τόσον ἀφελής. Εἶπα στὸ συνταγματάρχη πῶς πηγαίνουμε στὴ Πετρούπολι.' Ἀλλοί μονο μάλιστα ἂν δὲν τὸ ἔκαμνα αὐτό, γιατὶ εἶχε δεῖ τό διαβατήριό σας καὶ θὰ μᾶς ἔπιανε ψευδομένους. Ὅσο γιὰ τὰ κοπλιμάν του μὴ ἀνησυχῆτε. Δὲν θὰ σᾶς ἐκθέσω ὡς σύζυγον. Ἡ ἀνησυχία μου, ὅταν ἐλείψατε, τόν ἔκανε νὰ μὲ φαντάζεται πολὺ ρωμαντικὴν σύζυγον.

—Ἀνησυχήσατε ποὺ ἔλειψα; ἐπανέλαβα μὲ χαρὰν μεγάλην ἀλλὰ καὶ μὲ ἀνόητη λύπη γιατὶ ἔβλεπα τὰ μάτια της λυπημένα.

(Ἀκολουθεῖ)